

Az öreg harmadik napja haldoklik – egymaga fekszik a barakkban, alatta miljom-ránccá gyúrt lepedő, feje a bűzös csomókba állt tollpárnán nyugszik – időnként feltűnik az unott képű segédápoló, ágytálat cserél, ellenőrzi a fiziológiai sóoldattal teli infúziós zacskót, majd továbbáll, mint egy éhes kutya, a jobban felszerelt kórház-barakkok felé, élelem után kutatva – észre sem veszi senki, és már hetvenkét óra telt el azóta, hogy a doktor kimondta az öregre a szentenciát:

– Ennek vége van.

Odakinn a nap végét várja a nyomornegyed. Girhes leányanyák cipelik hazafelé gyerekeiket, ál-nyavalyatörősök és valódi embertörzök vonszolják magukat betevő után kajtatva, vénasszony tér haza a városból, beesett mellén minden lépésnél száználmasan csörren a rézpénz-nyaklánc; a tenyérből jövődőlő vajon összevajakolt egy vacsorára valót?

Kikukázott kólásüvegek közén kamaszsuhanc ül, kezében százas szög, a w annabe-vibrafonon virtuózkodik; a flaskákban dzsinn és kóladémon vagy épp víz helyett bizonytalan színe-szagú, gyanús-állagú anyag kavarog – csatornába való! Csatornából való.

A kamasz gyakorol, holnap kitelepül a korzóra, az elvétve felbukkanó turisták és a polgárok közelébe, ha minden jól megy, nem rúgják fel a rend őrei, és hull némi pénz a tálcájába is. A kamasz gyakorol, mellette két maszatos kölyök koszlott Playboyt lapoz – néznek, de nem látnak, szemükben vágy nem gyúl, a kihajtható mellékleten, egy jacht mahagóni koordinátái közt ingerkedő, szőke nő látványa annyira idegen, hogy felőlük akár másik bolygóról is származhat.

A nagyobb srác előre-hátra billeg, piszkos ujját sorvezetőként húzza a papíron.

A kisebb fiú közelebb hajol hozzá.

– El tudod olvasni?

– Nem. Csak elképzelem, milyen lehet.

Odakinn a végét járja a nyomornegyed – hazafelé tart öreg-fiatal, zsvajognak, átkozódnak, lármájuk elnyomja a barakkból szűrődő hangokat – az öreg pedig, vénember-elszántsággal, csak beszél, beszél.

„A nyugati földeket elérni a lehetetlenséggel határos. Az odavezető út a világ legveszélyesebbje. A ma még biztonságos ösvény holnapra halálos csapdává változhat. Mégis milliónyian vágnak neki ennek a gondos tervezést és intuíciót

igénylő útnak.”

Kinn szél támad, megbolygatja a bádogtetők hullámaiban megült port. Mezítlás csitri szalad át a téren, kerülgeti a szeméthalmokat, a konzervdobozok rozsdás-kiöltött bádognyelvét, a betört oldalú, ki tudja, honnan-mikor elemelt és kihajított gyümölcsösládákat – szalad a csitri, fél kézzel kalimpál-egyensúlyoz, mert a másikkal zacskós vizet szorít a melléhez. A kinek nincs pénze Bunsen-égőre, kempingrezsóra, tüzelőre, vízforralásra, az vagy ezt issza, vagy a vibrafonba való csatornalöttyöt, a la diftéria.

Moraj gördül végig a domboldalon, a tétlen-tébláb népek felkapják fejüket, orrcimpák rezdülnek, kiszáradt ajkak nyílnak meg – a barakkváros felett komor-sötét felhők gyűlnek, a távolból esőillatot hoz a szél – a gyereklány gyorsít, meztelen talpa csattog a kicserepedett talajon.

A megrettent nyáj zavarából az öreg mit sem érez – múmia-testét görcs rántja ívbe, szája széléről habos nyálcsík lóg alá – fogcsikorgatás központozza a nyugati földek legendáját.

„A test egy ócska, csupa lyuk hajó, egyetlen rendeltetése, hogy születéstől halálig átvitorlázzunk vele az életen, és azon túl, a

nyugati földekre, ahol megkapjuk utazásunk, bátorságunk, szenvedésünk jutalmát, a halhatatlanságot. Szállj vízre, vezessen szerencse, hajózz át az óceánon, és érd el, ami után sóvárogsz... és a tested? Miután partra szálltál, semmi szükséged rá. Hagyd hátra vagy add el, ha találsz olyan bolondot, aki megveszi...”

Az ég csatornái megnyílnak, egyenletesen, megállíthatatlanul hullik az eső – aszályban felnőtt gyerekek riadnak meg a bádogtetőn kopogó cseppek hangjától, kutyák úsznak át hirtelen támadt vízmosásokat, hogy elérjenek oda, ahol nap nap után inni kapnak – a szél minden rezdülésére magasba szálló por megadja magát, sárrá változik – a nép eszmél, lábasokat, vödröket, kiütött fenekű hordókat cipelnek ki a szabad ég alá, ponyvával és műanyag fóliákkal fogják fel az esőt – fogatlan szájak húzódnak vigyorra, vének hümmögnek bölcsen, hm-zmm, inni fogunk! –, fiatalok ugrálják körül a telő edényeket.

A haldokló öreggel senki sem törődik – száraz falevél testéből kiszáll a lélek, lepedőt markoló keze avarrá omlik, szemére hályog borul – az utolsó, amit hall, a tócsákba-patakokba gyűlő víz csobogása – az óceán, amely a nyugati földekhez vezet.